

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 675. Adeodati Pap. Annus 7. Const. Pogon. Imp. Annus 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

IESU CHRISTI ANNVS 674.

ADEODATI PAP. CONST. POGON. IMP. ANNVS 6. ANNVS 7.

ANNO Redemptiois sexcentesimo septuagesimo quarto, Indictione secunda, Wamba Rex Hispaniarum adversus tyrannos, qui Galliam Narbonensem, & alia loca regni sui prodicione subegerant, comparato exercitu progrediens, diuino munitus auxilio, sex mensium spatio eisdem feliciter debellauit, penitusque delevit. Victoriam tantam hand humanis viribus partam, sed diuinis comparatam, perpetuis consignatam monumentis tradidit posteris Iulianus, qui successit Quiriacus huius temporis Archiepiscopo Toletano, in eodem scripto commentario eiusmodi belli historiam profectus est, quem totidem ferme verbis maior ex parte Tudenis in suam Chronicon retulit.

Qui autem tyrannidem aduersus Regem exercuerunt, etiam aduersus Deum impietate pugnant. Etenim inter alia nefanda scelera impius Ildeicus persequutionem hand leuem in Gallia Narbonensium aduersus Ecclesiasticos excitauit, qui ipsi in omnibus parere reculerunt. Cuius rei gratia tunc accidit, vt Nemausensis Ecclesie Episcopus vita sanctissima commendatum, Arengum nomine, eisdem cõstanti animo repugnantem, vinculis mancipatum tradiderit illudendum, in cuiusque seclum sine perditioe locum Ramirum Abbatem intrulit. Ad id quod alia nefanda, quae recensere longum esset. Sed & qui aduersus eum missus est Paulus, natione Graecus, in tyrannum eque conuersus, nequiora parauit, vbi que perdidit, vbi que sacrilegus, expoliens cunctas suas thesauri Ecclesias.

Ad hos igitur debellandos tyrannos expeditionem parans Rex maxime pius, primum omnium studuit exercitum communitate iusticia; quam obrem in ipso itinere, quos scilicet milites aduersione perpetrante, iussit impotant viribus, hanc tantò Principe dignam sententiam promittens: *Ecce iam iudicium imminuit belli; & loci fortissimi, vt Deus ad tyrannum promouerit? & post alia haec quoque perperita mandata memorie verba addidit: Frustra spero ad bellum, quem iniquitatu comitatur exercitum.*

Qui veto primam sceleribus militum eo modo purgari exercitum, à Deo accepit, vt Angelos haberet commilitones. Ita quidem testatur dignus cui credatur auditor, nempe vitium esse Angelis vallatum exercitum; sed reddimus hic eius verba: *Manifeste, inquit, diuina protectio adest, quod castissimis iudiciis patuit euidenter. Visu est enim longiorum exortibus proteles nosse exercitus, & ipsi Angelos super castra castris uoluntate protectionis sua signa protendere, quod & eorum declarantur protectionis sua signa protendere, quod & eorum declarantur protectionis sua signa protendere, quod & eorum declarantur protectionis sua signa protendere.*

Sed non perperam dicendum, quod propheticè ipsius Pauli tyranni epistola significatum est. Quod enim ipse Paulus scilicet Regem exercitum comparasse, vt in ultimo conuincere virum venerabili Amatorum Gerundensem Episcopum, hanc ad eum peribeam scripsit epistola: *Audi, quod Wamba Rex cum exercitu aduersum nos venire non dignatus; sed cor tuum non turbetur; nec cuius fieri potest.*

Sed tamen quem primum de nobis ambobus ibi tua iactantia cum exercitu videris accedentem, ipsum se credat habere dominum, vt in eius habet persistere charitate, ita ipse, nesciens quid diceret, prophetauit. Nouitid postea Wamba Rex, cum Gerundam peruenit, gausus etiam hostis sententia de diuino se patrocinio esse securum, regnoque patitur posituram.

Sed ne in bellicis amplius inuotemur, finem audi dignam meritis, quem sacrilegus tyrannus accepit. Qui S. Felices martyris Gerundensis donaram à S. Reccaredo Rege coronam sacilege suo capiti regnatus imposuit, idem in triumphum catenis vinctus deductus, Toletum ingressus est vna cum focis perduellibus iisdem iocinis affectis, capite decaluate, rafa barba (erat id apud Gothos perinfame supplicium) nudatis pedibus, indutus de didis vestibus camelo impositus, corona ex corio facta redimitus: post hac vero idem omnes pariter sanctum legibus in tyrannos supplicium nouissimum subiecit. Porro Wamba Rex Dei beneficii accepti merito, eidem gratus exilleus, sacra vasa & alia ornamenta, quae ablata ex Ecclesiis ab hostibus comperit, vna cum aliis manibus vendicatis iussit eidem reddi: addidit & alia, pia vbi que fuit à Deo concessa victoriae monumenta relinquens: loco autem triumphalis fornicis, ea quae omnibus essent proficua ciuibus Toletanis construdenda curauit aedificia, noua erigens moenia ciuitatis, in quorum nonnullis turribus eiusmodi inscriptionem iussit incidit:

PREXIT FAVTORE DEO REX INCLVTVS VRBEM WAMBA SVÆ CELEBRVM PROTENDENS GENTIS HONOREM.

Sed & secundum illud propheticum a: *Super muros tuos Hierusalem constituit custodes.* supra cacumina turrium itatus erexit Sanctoium, quorum custodia ciuitas salua foret, cuiusmodi inscriptione notatas:

VOS DOMINI SANCTI, QVORVM HIC PRÆSENTIA FVLGET, HANC VRBEM ET PLEBEM SOLITO SERVATE FAVORE.

Hec quidem religiosissimus Rex, de quo rursus inferius suis locis saepe dicendum erit. Quomodo autem idem Rex vbi muros ciuitatis extruxit, instat Zorobabelis sanctuarium pariter expurgare & exaedificare aggressus est, anno sequenti dicturi sumus.

IESU CHRISTI

ANNVS 675.

ADEODATI PAP. CONST. POGON. IMP. ANNVS 7.

CHRISTI annus sexcentisimus septuagesimus quintus, Indictione tertia, adest; quo septimo Idus Nouembri in Hispania celebrata fuit Synodus Toletana vndecima, ita dicta, Era nimirum septingentesima decima tertia, anno quarto Wambæ Regis, decem & nouem Episcoporum praesentia, quorum duo tantum per vicarios interfuerunt. Haec tunc Rex ipse gloriosissimus aequè ac fortissimus bellicis expeditionibus detentus, haud rebus Ecclesie componendis curam impendente valuit deletis autem diuersis hostibus, acque in primis tyrannis nihil antiquius habuit, quam vt res Ecclesiasticæ per Episcopos bene disponerentur, quae sacerdotum negligentia videbantur omni ex parte collapsæ. De his veto summam habet ista Tudenis: *Astures enim & Vascones in finibus Cantabria crebro rebellantes edomuit, & suo imperio ciuitatem subuigant, quae Carta vocabatur, ampliant, & eam Babeloniam, quæsi Bamba Lunam vocant, prouinciam quoque Gallie, quæ Hispania citerior dicitur, sibi rebellantem, multis agrumibus Francorum interemptis, subuigant, & Paulum perfidum tyrannum cepit, & ei osculos euulserit præcepit. Et ad vrbem Toletanam cum triumpho magno reuertitur, discordante Pontifice, eo quod alij dierum parochias inuadebant, ad concordiam studuit reuocare. Sic igitur hoc anno quarto*

V. PAVLYS AG SOCIJ POGONIS APERCIT.

MONYMENTA PIETATIS WAMBA REGIS.

a. 15. 62.

b. 15. 61.

I. CONC. TOLET. XI. DI. CTVM. Wambadi.

CHRISTI P. 6. 674.

in regnum filium reliquerat; Gaudilesti nuncio retea elapsus debeatate regnum apud Francos e Regem degeret, fuit, regnum caeo tunc quidem imple, quod eius regna. Sed quoad rem gestam,

qui egressus de Galiam ad regnum de pelagus navigasti, Beruarid in eadem quod Beruarid in terra hos est habet, Quo audis deo ad latus, immo de nouariat. Proluam amoniam fuisse ita ut venisti, iam signatatem cum regerit. Exinde Garibaldi parua et morte Gerardo Catholicum, usque in finem deoniam, & Chasileonem in ibi in custodia, cum ex idipe,

qui a partu fons, quod Nuanum reme sancta regna de virgino aggre emittens haum de illicam sancta Dagongis, qua ad Teruamuntis quæ mepitica locum ille detereciam illic de leere penitendo lac vetlam, vbi de vt scia postea, ut

nulla Hispania ferretur delectatum eucti regna fomite in annu, qui pererat Galia regno existenti, que etiam Episcopi, qui aduocum eam que spectam, in a conuictent, pite potestati, Regiam, quam genant Felici Gerundensi est ausus, sed articulo parat deent, hic eam aonem Paulus deoem est, & in deoem Rex

1897

II. PR. LOC. T. OPA. TRYM. *Wamba. STATVS. E. COLLE. HISTAN. a. 1171. b. 1171. c. 1171. d. 1171. e. 1171. f. 1171. g. 1171. h. 1171. i. 1171. j. 1171. k. 1171. l. 1171. m. 1171. n. 1171. o. 1171. p. 1171. q. 1171. r. 1171. s. 1171. t. 1171. u. 1171. v. 1171. w. 1171. x. 1171. y. 1171. z. 1171. III. CIV. IN. C. NOLIO. PVERINT. STATVTA. IV.

regi eius in choato a mense Septembri, Concilium provinciale Toleti conoandam curavit. In eius prefatione haec, quae praecesserant impedimenta congregandi Episcoporum conventus, significatur his verbis: In nomine sanctae Trinitatis. Collectis in vnum Carthagini provinciae sacerdotibus in Toletana urbe, in beata matris Dominae Mariae Virginis sede, anno quarto excellentissimi & religiosi PP. Wambae Principis, sub die septimo Idus Novembrii, res vobis datum est concipere pariter & desere, quid lacrymarum de praeteritis Dominis deberemus. Eramus huiusque prolapsus facili collusio: instabilis: quia amosa seris temporum, subtrahit hae Conciliorum, non tam vitta auctoritas, quam matrem omnium errorum ignorantiam stolis mentibus inerebat. Cerebamus enim, quomodo Babilonica confusio a olla succensa nunc temporis Conciliorum auerteret, nunc sacerdotes Dominis dissolutis moribus irretiret: parpara enim b meretricis sequentur imitamenta, quia Ecclesiastica conventus non aderat disciplina: nec erat, qui errantium corrigeret pariter, cum sermo dominus haberetur extorri. Et quia non erat aduandorum Pontificum vlla proscriptio, crescebant in maius vicia deterior. Cui tandem divina nes clementia ex alto respiciens, & temporis aetate nostra se occurrerant prohibe & saluti, praeparans nostris saculis religiosi Principis mentem deuotam pariter & instructam, cuius seruido sollicitudini voto & lux Conciliorum reuocata respicient, & aeterna charitas se mutuo in corrigendis vel instruendis moribus excitant: dum & aggregandi nobis hortatu Principis religiosi saculis est data, & opportuna corrigendis praeparata est disciplina: vt qui decursis longe ante temporibus, post decem & octo saeculis labentium annorum excursum, in vnum merentium aggregari conuenimus, modis possentus spiritali gratia sanctitatem. Nec enim nunquam iste alacris est a salute: si quippe mulier illa in euangelio c ter seruam annorum excursibus curata, qua sporum rotis generis humani gessabat, sub sacramento huius numeri saluti pristina a Salvatore donatur, etc. haec ex multis volumus reddidisse, vt sciretur, quam damnosa esse consueuissent in Ecclesia frequentis Conciliorum celebrationis intermissio, quamque vtilis eius usus; vtque ex eorumdem Patrum verbis intelligi potest, quod cum Reges ad Episcopos de conueniendi in vnum scilicet, non id iubendo facerent, sed horando: hortatu namque Regis conuenissent, iidem (vt dictum est) praestati sunt, sicque cum audis sine ab eis, sine ab aliis dictum, iussu Principis conuocatos Episcopos ad Concilium conuenisse, eius exhortatione id factum intelligas. Quod vero ad exactam fidei professionem primo loco in Concilio editam pertinet, ex ea intelligi potest, nec dum nomen Orientalis haereticis Monothelitarum illic penemisse, cum nequiquam de ea mentio habeatur, vel aduersus eam assertio proponatur. Post fidei vero prolixam valde professionem editi sunt a Patribus canones sexdecim, quorum primo corriguntur in ipsomet Concilio quicquid alienum a sacerdotali maiestate siue indecorum verborum strepitu, rifu, ac iocis proferebatur ineptum. Secundo loco illud magnopere inculcatur, vt vident doctores Episcopi, nec villo curarum obice a diuina lectione reuocentur, vel a doctrina, verbi scilicet praedicatione cessent. Illud praeterea additum, vt idem custodirent in psallendo ac Missis celebrandis ab omnibus ordo, qui in Metropolitana Ecclesia usu receptus esset. Sic & qui sequuntur canones, ad ipsos sacerdotes respicere, duobus exceptis noscuntur; probe scientibus Patribus, inde prouenire, vt subditorum quoque mores rectissime disponantur, si qui praesunt rectores populi, digne praesint. Notissime vero fatentur Patres, eiusdem Regis Wambae fuisse voluntatem, vt praeter illa Conciliorum celebratio restitueretur, annisque singulis ab Episcopis secundum Ecclesiasticos canones frequentaretur. Vnde tatis potest intelligi, compluta Toletana Concilia esse deperdita, vel ipsa saltem, quae reliquis annis eiusdem Regis maxime pii celebrati contigerunt, vt inter alia generale Concilium, de quo dicemus. Quod vero aliqui temporum haud adeo veram ratio-

nem habentes, collocant eandem Synodum sub Agathone Romano Pontifice, et tunc certum est, cum ex constitutione Imperatoris, de qua inferius agemus, certum sit, non ante sextam Indictionem ipsam sedere coepisse. Porro haec Synodus sub quarta Indictione inchoata, huius anno, septimo Idus Novembrii celebrata reperitur. Sicut quod ab omnibus aueritur, in eodem Concilio omnium Hispaniarum Ecclesiarum factam esse lectum Episcoporum diuisionem: scilicet sanctam: nam Tudenis electione constat id factum in Concilio generali sub eodem Rege celebrato, cui omnes Hispaniarum Episcopi interfuerunt & subscripserunt, hinc vero decem & nouem d. amtaxat Episcopi interfuerunt. Quod enim essent inter Episcopos ob discordiam fines obortae discordiae, ad has componendas indicendae fuit generale Concilium, quod quidem non extat, sed celebratum esse, eiusdem auctoris testimonio liquet. In eo postillimum ad diuidendam discordiam, & perpetuam inter Episcopos faciendam pacem, idem Rex diuisi de terminis distingui voluit vnicuique Episcopi praecias, immo quomodo anni quibus diuisionem, innotescere, aliquibus recens addidit: cuius res gestae idem Tudenis ait priorum Regum voluisse legi historiam, ita subdit: Fecit Chronica Regum priusquam scribam si legere, vt si huius possit terminos pariter arum diuidere, si autem antiqua daret, & exigeret hanc censura, & vna propria quilibet maneret, sicut subiecta demonstrat scriptura, etc. Post vero nulla de eadem diuisione haec habet ex verbis Regis: Fuit Sedes harum duarum Hispaniarum ad regnum sub domno Gothorum tam Archiepiscopus, quam Episcopus, per quos vna nuntiatum verbum Dei, quae a Romano Pontifice canonice Catholica veritate habetur, vix sine Christi secundum traditionem sanctarum Patrum animis huius sanissima taliter habetur. Haec igitur nostra descriptio de aeternis omnium Archiepiscoporum & Episcoporum diuisarum sedum in Toletana sacra synodo peracta aeternam. Hac omnia supra scripta legit glarissimus Rex Franciae in Concilio Tolitano, vbi omnes Episcopi & Archiepiscopi Hispaniarum conueniunt: quae subscriptio omnium firmata fuit, Quiraco Toletano Archiepiscopo in primaria scriptura & sub catholica consistente. Statutum est praeterea a iudice Concilio, vt omnes clerici viuarent secundum regulam sanctissimi Iuliani Iudici, etc. haec de Concilio generali sub eodem Rege habito, sed inexto anno Tudenis, quem praeciam curae conuenimus, quod praeterea fide & antiquitate, non quod iudicamus reliquos nobiles terram Hispaniarum historicos tam veteres, inter quos eminent Rodenas, quam recentiores viros doctissimos. Rursum vero hoc ipso anno ex Episcopis praeterea Lusitaniae celebratum est Concilium Baccanense, quod ponitur ordine tertium; cui inter fuerunt Episcopi octo, sanctaueruntque canones totidem, quibus correctio praestitueret, qui in ritus sacros & bene instituta Ecclesiasticam disciplinam inperfectum: vt inter alios, ut procedentes in solemnitatibus martyrum Episcopi, diaconorum humeris sella gestatoria veherentur saltem collo sacras reliquias portantes. Etiam sella gestatoria vehi, Romani Pontificis tantum fuit insignis, vel a Patriarcharum ipse concessit, sed quae in vno in hanc vectaretur, diaconum nunquam, neque in vno ecclesiarum clerico. Porro inter alios dignos Praediles, qui Synodo hanc interfuisse leguntur, fuit Iudocus Aluandus, qui cum moribus dignitati congruis, non doctrina exortit, reliquens sui ingenii postremum monumentum: quo tempore etiam eius equalis clauus Valentinus Abbas, qui doctrina & pietate insignis. Reliqua Synodi ex consuetudine haec facta ad institutum. Ad de Concilio Hispaniarum hoc anno celebratis haec tenet. Qui igitur Dei Ecclesiae bene instituta aeternam virtus fuit, accepit ipse Wamba Rex insignis beneficium, quod idem Tudenis paucis enarrat, neque vt praeterea, qui Oriente magna ex parte potiri essent, vnde plurimas deualsissent, ingenti compactione classe nauis ducenta vna & septuaginta cum Hispania nauis, etc.

676.
voti idem fuerit ab ipso Rege maritimo bello, quo & eorum classis incensa funditus deperierit, si que quam evidentissime ostensum fuerit, aduersus fideles tunc tantum per fidos infideles, que barbaros praeualere, cum in illis peccata intant, que Dei iusta sententia puniantur: ubi autem pietas viger, & fides sancta, et legio bonis operibus floret, tunc barbaras omnes vires tummo licet hostibus com, acetas, imbecilles penitus reddi & impotentis, ut necesse.

IESV CHRISTI
ANNVS 676.

DONI PAP. CONST. POGON. IMP.
Annus 1. Annus 9.

ANNO Redemptoris sexcentesimo septuagesimo sexto, Indictione quarta, sexto Kalendas Iulias, obiit Adeodatus Papa, cum sedisset annos septem, menses duos, dies decem & septem. ita apud Anastasium, sed in aliquibus codicibus quatuor tantum ipsi annis sumuntur: veterem tamen lectionem curamus, que eodem anno tribuit, cui & Sigebertus subscribit, eam eundem ipse Adeodatus annos numeret. Accidit plane indicit, ut tunc Pontificis res geite temporis iniuria alibi seculat silentio, quas fuisse preclaras nemini dubium esse debet: vix autem reperitur vna eius epistola ex Tarconensi archiepiscopo in luce vindicata per Papium Mastonum doctam virum, qua continetur privilegium Abbatum monasterii sancti Martini concessum: quam cum abique penatempo is positam inuenimus, hic in fine Pontificatus eius piam collocandam. sic enim hec habet ipsi data pro eodem monasterio ad omne Galliarum Episcopos:

Dilectionis fratrum vniuersis Episcopis in Gallia partibus conuocatis. Huiusmodi...

Ad optatum nos aduocet norma, quam appropius custodire precepimus, ut canonica sanctorum Patrum consilia, presertim a beatis pascapio Sedis Praesulibus, predecessaribus scilicet nostris, qui altissimum successione & vicem sacratissimi Apostolorum principis huius per dilectionem solertiam nacti sunt: quoniam ad maiorem statuerimus, memorata atque illi, ut a custodita conseruamus. Sed vix sunt quae a fratribus nostris Ecclesiarum Episcoporum pascapio duntaxat imitatione consueta & salubriter fuerunt ordinata, ipsi sancti Apostolorum principis licet imperio memorata, conseruanda similitudine decernimus.

Qua ex re iam Asgericus religiosus presbyter & Abbas monasterii sancti Martini, in quo venerabile corpus eius est situm, vixit ex desiderio venerationis Apostolicas Confessiones & atria, vixit in reuerentia obtulit, commendationemque fratrum nostrorum Cateri Tarconensis Ecclesiae Praesulis obtulit: suppliciter voce precatus ut in perpetuum Apostolica auctoritate subnexum ob munimentum venerabili monasterio, quod beate recordationis confessor Christi Martini Tarconensis Ecclesiae Episcopus in Galliarum partibus ad conseruandam salutem sui sacratissimi corporis conseruatione decernat, cui nunc praesule perhibens, scriptis ostenderit, et concedere laborauerit.

Tarconensis autem Augustinus, idcirco quod nos atque traditio sancta nostra Ecclesia plus non suppetat, a regimine Episcopatu praesidentia religiosa loca fecerunt. Verum vbi & praesenti fratris nostri Cateri Tarconensis Ecclesiae Praesulis monasterium situm, hoc est, liberam dispensanda licentiam scripto concessam religiosissimi tui exemplari proferente conseruimus, in cuius volumine & aliorum per Gallianam videlicet prouinciam conseruauerunt Augustinus ad id consensum praesentium subscriptio, hanc auctoritate inuestigamus: nullatenam tam exortem ratione, ac canonica regule tantorum Episcoporum consonam sententiam fore perpendimus. Praeterea & nos erga quos nitem fratrum nostrorum reuerentissimi praesentes conserue prouiderunt, simili auctoritate praesente Apostolorum principis, cui etiam legandi atque solliciti Conditor atque Redemptor omnium tripliciter, identidem confirmare concessimus: ut Apostolica auctoritate per privilegium seruum grauiciter a quolibet Episcoporum

sibi preterea dispensationis religiosus Abbas vel monachus ibi degentes ne sustineant: neque in suo sibi disputandi apud eos licentiam vendicantes, dispensanda his atque insolentia angariarum imponant: neque per occasione regularem discipline rimanda atque seruanda quolibet in intentione iniurias, sed liberam licentiam habere statim, salva praesente monachorum regularum custodia, religioso Abbate (quicumque pro tempore praerit) praesente venerabili monasterio id procurante, ut erga quos proximae concordationis articulus continet, & ipsi conseruare mutatur, & quicumque sub eius regimine dispensatione, solertiter custodire conseruat, districtique compellat.

Reuerentissimus vero Episcopus, in cuius parochia est memoratum venerabile monasterium, vel res at possessiones constituerit, facienda tantum ordinationis ac promotionis sacerdotum atque Levitarum, vel consensu ubi scriptum sit tantum concessa licentia. Dispensationem autem venerabilis loci gerere, & conseruationem monachicam exquirere, religioso Abbati, eiusque Praesposito, vel qui probatissimi fuerit in eodem monasterio, quod etiam praesenti Praesulis consona sententia definerunt & decernimus.

Quisquis igitur quolibet tempore (quod nullatenam credimus) huius decretum privilegii, quod auctoritate Apostolica subnexi consentiendo firmatum, in totum vel in partem temerarie tentauerit, hancque praesumptionem audaciam digna emendatione minus correxit: in perpetuum percellendum vel anathematizandum se noverit, non solum tantum sententia sacerdotum, sed etiam aqumismo condemnationis aculeo: quoniam violare pertinetate usus est, quod salubriter seruari debebat. Et ita quoque huius privilegii sanctio firma & rata indimittatur que perijurat atque permaneat. Erga quod & praecellentissimi totius Galliae Reges (ut scripto conseruimus) ad reprimendas laicorum insistant, edito praenuntio idem venerabile monasterium regali potestate dignatus sunt. Bene valeat, dilectissimi fratres, haec cunctis Adcedatis.

Ex cuius scripto illud sic manifestum, tam cessasse Romanos Pontifices eiusmodi immunitates concedere monasteriis, cum dicat: Nos atque traditio sancta nostra Ecclesia plus non suppetat. A regimine Episcopatu praesidentia religiosa loca fecerunt, id fortasse, quod ex eimento didicissent, eiusmodi immunitates obtulisse potius, quam profuisse monachicam obedientiam. Certe quidem nunquam placuit S. Bernarido (quod ex pluribus locis epistolularum eius sparet) ut monachis ab Episcopali obedientia huiusmodi privilegis se subirent: nec gratum est S. F. Francisco, sed fratris Eliae hominis no diuino spiritui, sed carnis pudentia nitenti, fuit opus. At de his modo haec tenet. Redeamus ad obitum sanctissimi P. Gubius, quem vixit ipsa etiam elementalibus, cum post eius transitum potentia fuerit continuo exortae pluit, prout in ipso Anastasio refert, vbi primum haec habet:

Hic Ecclesiam beati Petri, qua est in Portuensi iuxta campum Meruli, reparauit atque dedicauit. Sed & monasterium sancti Erasmi situm in Carlo monte, in quo conuenerit vixit est praesentis sanctissimus vir, multa noua aedificia conseruauit, sed & castalia conseruauit, sed & in vita sua Abbatem & conseruatum in conseruauit.

Post cuius transitum tanta pluit & tonitrua fuerunt, qualia nulla atas hominum memorasset: adeo ut etiam homines & pecudes fugere interirent, & nisi per lituanias, que quondam se habent, Dominum propitiatus esset, non potuissent homines struere, & in horreis frumenta reponere. In tantum enim creuere haec mala, ut ex ipsi pluuia domus legumina nascerentur, & ad maturitatem peruenirent, pro quo capti homines mirarentur. Fecit autem Alodam ordinatorem vnam per mensem Decembrem, creauit praesbyteros quatuordecim, diaconos duos, Episcopos per diuersa loca quadraginta tres: qui etiam scriptum est ad B. Petrum, haec ipsi, qui & adit post obitum Adeodati sedem vacasse mensibus quatuor & diebus sex.

Hac igitur ratione dicendum est, hoc eodem anno Kal. Nouemb. Donum, siue Dominum, vel Dominionem, quem alii Conum, siue Canonem appellant, & etiam esse Romanum Pontificem, alii addunt quarto Nonas eiusdem mensis consecratum fuisse. Romanus iste fuit, Mauo tri filius. Vbi autem Constantinopoli innotuit, Donum Romanum

IV.

V. EXEMPTIO IN MONACHIS SANCTI IMPROBATA.

VI. ALIQUAE RES GESTAE AD ADO. II.

VII. DONVS PAPA C. 8. ATVA